# ČESKÁ REPUBLIKA
# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: nezl. A. A., zastoupeného Mgr. Františkem Hendrychem, advokátem se sídlem Opava, Masarykova 39, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2004, čj. 36 Az 451/2003 - 57,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 11. 2002, čj. OAM-10502/VL-11-ZA04-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu zamítl, protože dospěl k názoru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného stavu věci.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), konkrétně namítá, že byla správním orgánem porušena ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť správní orgán při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Krajský soud vytýká stěžovateli, že v rámci žalobního návrhu nenavrhuje provedení žádných dalších důkazů apod. Stěžovatel má zato, že hlavní důvod již vyslovil jednoduchým zdůvodněním a to udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Konkrétně se jedná o nezletilou osobu, která vyžadovala a vyžaduje rodičovskou péči a výchovu. Touto otázkou se však správní orgán vůbec nezabýval. Přitom § 14 a na to navazující § 13 zákona o azylu, o kterých se mimo jiné odvolací soud rovněž dosti obsáhle zmiňuje, umožňuje udělení azylu z humanitárních důvodů. V této souvislosti je zcela opomenut zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, kdy konkrétně v ustanovení § 30 a násl. tohoto zákona jsou stanoveny práva a povinnosti rodičů a dětí. Stěžovatel upozorňuje na § 33 odst. 1 tohoto zákona, který cituje; jedná se o tzv. rodičovskou odpovědnost ve vztahu k dítěti a právě v takových případech umožňuje § 14 zákona o azylu udělit humanitární azyl. Sice na něj není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení. Je přesvědčen, že tento důvod žádosti udělení azylu, tj. sloučení rodiny, řádně a správně nevyhodnotil a to ani prvoinstanční správní orgán, ani odvolací, resp. možná se touto otázkou ani nezabývaly; to je hlavní důvod hodný zvláštního zřetele, jež mají na mysli ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dodává, že nikomu z rodinných příslušníků stěžovatele (otci ani matce) azyl udělen nebyl, tudíž se v případě stěžovatele nejedná o rodinného příslušníka azylanta ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu. Doporučuje přiznání odkladného účinku z důvodu stále probíhajícího řízení ve věci azylu s matkou stěžovatele.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 25. 10. 2001 požádal stěžovatel o udělení azylu. Ve své žádosti uvedl, že o azyl žádá proto, že přijel za rodiči, kteří žijí v České republice. Také uvedl, že nikdy neměl žádné problémy s policií či jinými státními institucemi. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2002 stěžovateli azyl neudělil, neboť nesplnil podmínky ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl v Mongolsku jakkoli pronásledován, ani že má obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených pod písmenem b) výše citovaného ustanovení. Naopak jako důvody odjezdu z Mongolska uvedl, že přijel za svými rodiči do České republiky. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu umožňuje v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta jemuž byl udělen azyl podle ustanovení § 12 nebo § 14 zákona o azylu, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 citovaného zákona. Ustanovení § 13 odst. 2 téhož zákona pak stanoví, kdo se rozumí rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny. Stěžovatel však nikdy neuvedl, že by nějaký jeho rodinný příslušník byl azylantem a tato skutečnost ani nevyplynula ze správního spisu; proto žalovaný zmínil tento azylový důvod jen obecně. Pro úplnost je nutno uvést, že ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 8 Azs 27/2005 vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2001 čj. OAM-1125/VL-11-P17-2000 ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ze dne 14. 1. 2003, čj. OAM-1882/AŘ-2002, Eč. V014439 bylo negativně rozhodnuto o žádosti matky stěžovatele o udělení azylu. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2004, čj. 47 Az 430/2003 - 28 byla žaloba proti citovanému rozhodnutí ministra vnitra zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, o které dosud nebylo rozhodnuto. Pro přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je rozhodující stav v době vydání tohoto rozhodnutí. Pokud by případně (v závislosti na rozhodnutí o kasační stížnosti matky stěžovatele) bylo vyhověno této žádosti o azyl, nic by nebránilo stěžovateli, aby se zřetelem na tuto novou skutečnost podal novou žádost ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit azyl za situace, kdy v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel o udělení azylu z humanitárních důvodů požádal, správní orgán tak tuto možnost vážil rovněž jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení o důvodech azylu.

Obecně lze k tzv. humanitárnímu azylu neboli azylu z humanitárního důvodu podle ustanovení § 14 zákona o azylu uvést, že jeho udělení je zcela věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele, protože na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel o azyl tudíž neudělením azylu z humanitárního důvodu nemůže být

zkrácen ve svých právech. Soudu tak nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem.

Nezákonnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. kasační soud neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu